

Näckens polska (lyr. Arvid August Afzelius, 1785-1871)

trad. Småland, arr. Göran Westling

Soprano

♩=80 Djupt i ha - vet på de - man - te - häl - len, näc - ken vi - lar i
Å - girs döt - trar ho - nom sak - te - li - ga gun - ga fram på den
O var dväljs du, kla - ras - te bland stjär - nor, i den blå - nan - de

Men dig O - den bjöd högt ö - ver jor - den E - vigt strå - la från
Så den sorgs - ne. Men vid him - lar - an - den Fre - ja huldt ge - nom
Nat - tens tär - nor, kla - ra stjär - nor al - la gå till dans i den

Alto

Tenor

grö - nan sal. Nat - tens tär - nor spän - na mör - ka päl - len
kla - ra sjö. Har - pans ljud de gå så sor - je - li - ga,
skym - nings - stund? Du som for - dom, en bland jor - dens tär - nor,

Gim - les famn; Med sin har - pa sän - garn, ens - lig vor - den,
nat - ten ler. E - vigt på den guld - be - ströd - da stran - den
stil - la kväll, när de skä - ra sil - ver - to - ner skal - la

ö - ver skog, ö - ver berg och dal. Kväl - len här - lig står i
sö - ka fjär - ran en våg att dö. Fast hans ö - ga står åt
var min brud ut - i ha - vets grund. Och när hjär - tat brann vid

Kvar blott ä - ger din bild, ditt namn. Men en dag, när mid - gårds -
Si - na tå - rar hon glän - sa ser. Och sin vän på ha - vet
ö - ver stran - den från håll till håll. Men när blo - dig da - gens

svar-tan hög-tids - skrud. När och fjär-ran ej en sus-ning, in - tet ljud
 dunk-la him-me - len, in - gen stjär-na bå - dar nat-tens drot - ning än.
 mi - na öpp-na slag, smög så blyg, så skön de tju - san - de be - hag
 - or - men re - ser sig, Gu - dar väp-nas, allt för - los - sas då hos dig
 häl - sar hon så mild; Vå - gen speg-lar dar - ran - de den hul - das bild!
 drott i ös - tern står, blek-nan - de och rädd den bli - da stjär - nan går;

stör det lugn ö - ver nej - den rår, när ha - vets kung ur gyll - ne
 Fre - ja smyc - kar sitt gyll - ne hår, och näc - ken så sin sorg på
 mot min barm i den sva - la flod, och gyll - ne har - pan stum på
 Skall jag å - ter på vå - gor blå För ny - a värl - dar gyll - ne
 Näc - ken hö - res på böl - jan blå Så gla - de - lig sin gyll - ne
 sorg - ligt av - sked hon blic - kar ner, och gyll - ne har - pan klin - gar

bor-gen går, när ha-vets kung ur gyll-ne bor-gen går.
 har-pan slår, och näc-ken så sin sorg på har-pan slår.
 vå-gen stod, och gyll-ne har-pan stum på vå-gen stod.
 har-pan slå. För ny - a värl-dar gyl-ne har-pan slå.
 har-pa slå. Så gla - de - lig sin gyll-ne har-pa slå.
 ic - ke mer, och gyll-ne har-pan klin-gar ic - ke mer.